

INTERNET

אני מסתכל על נורה אדומה בפינה הימנית של המודם. היא דולקת בהחלטיות, מתחתיה כתוב INTERNET. לפני כמה רגעים ניתקתי וחיברתי אותו, את המודם המכובד. למען הסר ספק דאגתי גם ללחוץ על כפתור הכיבוי לפני שניתקתי את הכבל. בעיקר למען הסר שדים, האמת, או וודו מסוג כלשהו. עכשיו אני מסתכל על הנורה האדומה ויודע, פשוט יודע שזה מוקדם מדי לשפוט את המצב. אולי הכל יסתדר עוד כמה רגעים, זה כנראה רק שלב בהתעוררות המערכת לחיים מחדש. משהו מקנן בי וצורח עליי להסיר מבט. תחושה שעצם ההבחנה בתהליך תשנה אותו. אני בוהה במודם הקפוא בתערובת של פחד והערצה. בהחלטה מיסטית כלשהי אני מנתק את מבטי ומתחיל להסתובב בבית, מנסה להסיח את דעתי מהעניין. אני פוסע הלוך אל החדר שלי וחזור אל הסלון וכל אותה העת אומר לעצמי בראש – אתה לא מחכה למודם. אבל אני מחכה למודם, וכל פעם שאני עובר בסלון אני כמעט שובר את צווארי במאבק פנימי (לא רק פנימי) להציץ/להתעלם.

אני עובר שוב במסדרון לכיוון החדר ואז מבחין במישהי שחוזרת הביתה בדירה ממולי. החלון הקטן מעל המיטה שלי כמעט נוגע בתריסים של החלון שלה. היא מניחה תיק על משטח כלשהו שנסתר מעיני ואני מזהה שהיא מתחילה בטקס של "השלה". החלון שלי נמצא כמה סנטימטרים גבוה מהחלון שלה, ואין חלונות אחרים בסביבה עם זווית אל הנקודה בה אני עומד, כך שיש לי נקודת תצפית יחסית חשאית. היא עם הגב אליי. אני עושה את עצמי מסדר את המיטה כדי שאם היא תסתובב בפתאומיות יהיה לי מפלט אמין מקשר עין, ובוהה מהופנט. היא לא נראית יפה במיוחד אבל זה לא משנה. יש לה שיער ג'ינג'י מדובלל ויבש למראה, וגוף עבה בכל נקודה, גם בצוואר. היא עושה עוד כמה מחוות של התרווחות ואני כבר יודע מה הולך להגיע. כמו כדי לאשר את מחשבותיי היא פושטת חולצה וזורקת אותה על משטח אחר שאני גם לא מצליח לראות. אני נתקף לרגע בהתרגשות מהולה בבהלה ועוברת בי המחשבה שזה לא בסדר. לאחר חצי חשבון נפש אני מחליט שבסדר או לא בסדר- אף אחד לא יודע שאני מתנהג כמו מטרידן-מציצן כרגע ואני מוזמן לגמרי להשתולל עם החטאים שלי לבדי ובפרטיותי. אם אני סוטה ואף אחד – כולל הקורבן – לעולם לא יידע מזה, האם אני סוטה? ואם אני כותב את זה?

אני מסתכל על החזייה העבה שלה ועל כמה שהיא מהודקת לגב. בשר לבנבן מתיימר לעטוף מכל כיוון את הפס העובר לאורך הגב. היא מתכופפת בצורה מוזרה ואחרי כמה שניות אני מבין שהיא חולצת נעליים או גרביים. המכנס נשאר עליה. ההתארגנויות האחרונות מלוות בחצאי סיבובים שמלחיצים אותי טיפה וגורמים לי להתעורר על משמרתי. נהיה לי לא-נעים לבלוש בכזה חוסר בושה ואני מתחיל לעשות פעולות סתמיות כדי לזייף עיסוקים, ספק בשביל עצמי ספק לשם "שמיים": אני פותח וסוגר את הארון, ניגש ליד המנורה ומשחק בדימר ואז מסתובב ועובר למיטה, הולך במסדרון וחוזר לחדר – כל הפעולות מבוצעות תוך כדי מבטים תכופים אל חלונה. בודעין אני מחכה לרגע שבו היא תוריד את החזייה. אני מקווה שהפעולה הזאת תתגשם כפי שהורידה את חולצתה – בגבה אליי. כך אני מרגיש מוגן היטב במארב שלי. לפתע היא מתיישבת, כאילו סיימה את ענייניה ונשארת כך מספר רגעים. אני הולך לסלון וחוזר לחדר והיא עדיין באותה תנוחה. אני יכול לראות רק את קצוות שיערה השבור על ראשה הדומם. היא נראית קפואה, כאילו היא השהתה את קיומה. לאחר כמה רגעים של בהייה תמוהה אני מבין שאני מסתכל על מישהי שרואה סדרה.

באותו הרגע אני נזכר שוב באינטרנט, בנורה, במודם... אני חוזר לסלון ורואה אותו מהבהב על שלל נורותיו הצהובות-ירוקות. אור זרחני וחצוף מלגלג עליי על שבכלל העזתי לבקר את עבודתו. הוא מנצנץ עכשיו, בזלזול מופגן, כאילו הוא בחן את קור הרוח שלי ולבסוף מאס בעינוי-משחק וחזר לשגרתו המשעממת. מי שם עליו בכלל, יש לי חלון לחדר של מישהי. אבל עכשיו כשיש INTERNET, בכל מקרה, הגיע הזמן להשהות את קיומי.